

намъри изходъ отъ тежкото положение. Едни на-
стояваха да се предаде града на неприятеля, други
искаха да се борятъ до край.

Челеби наблюдаваше сражението и бѣснѣеше
отъ ядъ, че не можа да превземе столицата съ единъ
замахъ, а даде толкова скъпи жертви. Той заплаш-
ваше, че ще запали цѣлия градъ, ще насѣче всич-
ки на парчета, други ще предаде на мъчителна
смъртъ, ако не му предадатъ часъ по-скоро кре-
постъта.

Най-после на 17 юлий 1393 г. бранителитѣ на
Търново се видѣха заобиколени отвредъ отъ мно-
гобройния неприятель. Настаналъ бѣ последния часъ
на българското царство, на независимата българ-
ска държава.

Почна се страшна сѣчь. Озлобенитъ турски
орди не знаеха милость. Падаха трупове, лѣеше се
кръвъ, чупѣха се ятагани, мечове, копия и стрели.
Псувни и проклетия цепѣха въздуха. Българи и тур-
ци се хвърляха въ свирепия бой като кръвожадни
звѣрове и се изтрѣбваха.

Победоносниятъ варваринъ най-после ликува-
ше. Всичко живо се изпокри, и на улицитѣ се не
виждаше вече българинъ.

Тутакси свещеницитѣ бѣха изгонени отъ църк-
витѣ и тѣхнитѣ мѣста заеха турскитѣ ходжи. Едни
отъ свещенитѣ предмети паднаха въ ржцетѣ на не-
вѣрницитѣ, а други бѣха изхвърлени като нечисто-
тии на кучетата. Патриаршеската църква бѣ пре-
върната въ джамия, други църкви имаха сжщата
участь, или бѣха обърнати въ бани и ахъри, а отъ
тѣхнитѣ високи камбанарии се чуваха анадолскитѣ
напѣви на ходжитѣ. Мощитѣ на светцитѣ бѣха из-
хвърлени и изгорени. Крепостъта Трапезица съ